Otevřený dopis Magistrátu hlavního města Prahy a Centru sociálních služeb Praha

Vážený Magistráte hlavního města Prahy, vážené Centrum sociálních služeb Praha,

Obracíme se na vás jménem obyvatelek městské ubytovny pro ženy kvůli plánovanému přesunu městské ubytovny z Prahy 2 – Albertova na Prahu 13 – Stodůlky.

Jsme ženy různých životních příběhů a situací. Spojuje nás však jedno – potřeba bezpečí, stability a důstojného zázemí. A právě to nám naše ubytovna dává. Není to jen střecha nad hlavou. Je to místo, kde se nemusíme každý večer bát, kde budeme spát. Máme tady sociální služby, pomoc sociálních pracovnic a navázané lékaře. Když něco potřebujeme, nemusíme začínat úplně od nuly.

A máme tady ještě něco, co se nedá jednoduše napsat do tabulky. Máme jedna druhou. Pomáháme si. Potkáme se, popovídáme si, někdy se zasmějeme, někdy si navzájem pomůžeme přežít den, který nebyl zrovna jednoduchý.

Máme tady také koordinátorky a sociální pracovnice. Lidi, kteří nás znají. Nejen naše jméno na papíře, ale i náš příběh. Jsou empatické, lidské a jsou tady pro nás. Právě díky nim se toto místo nestalo jen ubytovnou, ale prostředím, ve kterém se některé z nás mohou znovu naučit žít.

Proto nás děsí představa, že by tato ubytovna měla skončit.

Bojíme se, že budeme všechny přesunuty někam jinam, bez ohledu na to, proč jsme právě tady. Že se znovu ocitneme v jednom pytli – ženy, muži, někde na okraji Prahy, kde bydlet nechceme. Ze Stodůlek se mnohem hůř dostává k doktorům a na úřady, stresuje nás horší dostupnost.

Pro někoho může být ubytovna jen místem, kde přespí. Pro nás je to bezpečné místo, odkud můžeme začít znovu. Některé z nás potřebují bezpečí právě proto, že jsou zranitelné. Některé jsou staré. Některé mají zdravotní nebo jiné problémy. Některé potřebují čas, aby se po životní krizi dokázaly znovu postavit na vlastní nohy. Snažíme se, abychom se z ubytovny posunuly dál, uvědomujeme si,

že ubytovna je jen přestupní stanicí, nemáme se ale kam posunout.
Jsme zařazené do pořadníků na sociální byty MHMP a městských částí,
hledáme bydlení na komerčním trhu, které bychom dokázaly uplatit, jenže

takové nabídky a možnosti neexistují. S placením nájmu se potýkají i lidé, kteří mají lepší výchozí pozici než my. Rády bychom se posunuly, ale znovu říkáme, není kam. Komerční nájmy jsou přemrštěné. Některé z nás se kvůli tomu zadlužily, i přesto, že jsme měly práci a exekuce se s námi táhne dál.

Neříkáme, že takové místo jako naše ubytovna musí existovat navždy.
Říkáme ale, že než se něco zruší, mělo by se nejdřív přemýšlet o tom, co tím lidé ztratí.

Protože zrušit budovu je jednoduché. Mnohem těžší je znovu vytvořit důvěru. Znovu vytvořit pocit bezpečí. Znovu vytvořit komunitu, která si pomáhá. Znovu najít pracovníky, kteří znají konkrétní lidi a jejich příběhy. My nechceme nic mimořádného. Chceme jen nepřijít o místo, kde se nám podařilo najít něco, co jsme dlouho neměly. Klid. Bezpečí. A pocit, že někam patříme.

Proto vzniká tento otevřený dopis. Ne proto, že bychom odmítaly změny. Ale proto, že věříme, že některé věci stojí za to zachovat. Tahle ubytovna je jedna z nich.

Prosíme Magistrát hlavního města Prahy a Centrum sociálních služeb, aby ponechali tuto ubytovnu v provozu a nerušili ji.

Jsme připraveny k jednání a spolupráci. Děkujeme za vaši pozornost a za čas, který naší situaci věnujete.

Většina obyvatelek ubytovny

V Praze dne 26. 10. 2026

Vyjádření organizace Jako doma - Homelike, o.p.s. na podporu žen ubytovaných na městské ubytovně Neklanova

My, sociální pracovnice a pracovníci organizace z Jako doma, kteří*ré podporujeme ženy žijící na této ubytovně, se připojujeme k otevřenému dopisu vyzývajícímu k jejímu zachování. Považujeme za důležité, aby ženy nemusely opouštět své stávající zázemí a přesouvat se na periferii města, neboť se domníváme, že dobře fungující sociální služby by měly lidem umožňovat zapojení do života města, nikoli je odsouvat na jeho okraj.
Plánované zařízení na Stodůlkách má mít kapacitu kolem 75 lidí. Taková koncentrace lidí s různými životními situacemi a potřebami podle nás není dobrým směrem sociální práce. Česká sociální politika dlouhodobě směřuje k deinstitucionalizaci a komunitním službám – tedy k síti menších, dostupných služeb namísto velkých zařízení. Ve velkém zařízení se hůře vytváří komunitní prostředí, zvyšuje se anonymita, nastávají konflikty a je obtížnější zajistit individuální podporu i bezpečné prostředí. Větším zařízením se více zatěžuje daná lokalita.

Za důležité považujeme také zohlednění specifických potřeb žen a trans lidí bez domova. Část žen má zkušenost s násilím či traumatem spojeným s muži. Smíšené ubytování, zejména ve větším zařízení, proto nemusí pro všechny představovat bezpečné a podpůrné prostředí. Může u některých žen vyvolávat stres, pocit ohrožení a potenciálně nebezpečné situace. **Organizace Jako doma pracuje se ženami a trans lidmi bez domova, proto dává smysl zachovat ubytování, které zohledňuje specifické potřeby této skupiny.**

Nežádáme, aby Praha přestala rozvíjet ubytovací kapacity pro lidi v bytové nouzi. Naopak, nových míst je potřeba více. Oceňujeme hledání dalších možností ubytování, zároveň však považujeme za zásadní, aby se při jejich vytváření nezapomínalo na potřeby konkrétních lidí. Nové kapacity by neměly vznikat na úkor již fungujících služeb ani znamenat zhoršení dostupnosti podpory a možností zapojení do běžného života města. Zároveň by to mohla být příležitost, j ak v celkovém součtu zabydlet více lidí, obzvláště teď před zimou.

Podporujeme proto zachování stávající městské ubytovny a vyzýváme k hledání řešení, která budou respektovat důstojnost, bezpečí a potřeby žen, jež zde žijí.
Věříme, že cílem sociální politiky má být vytváření podmínek pro stabilnější život a začleňování lidí do společnosti, nikoli jejich další vytlačování na okraj.

Sociální pracovnictvo Jako doma - Homelike, o.p.s.